

Titel: 1ste Brev til Løven, fra Cameleon, 2det Brev til en Storvizir, fra en Muselmand, og 3die Brev til den Tyrkiske Mufti, fra en Christen Slave, alle 3 oversat af Tyrkisk. Saa og trende Fabler. 1) Om Løven og Ræven. 2) Om Hoppen og Koen. 3) Om Hyrderne og Faarene.

Citation: "1ste Brev til Løven, fra Cameleon, 2det Brev til en Storvizir, fra en Muselmand, og 3die Brev til den Tyrkiske Mufti, fra en Christen Slave, alle 3 oversat af Tyrkisk. Saa og trende Fabler. 1) Om Løven og Ræven. 2) Om Hoppen og Koen. 3) Om Hyrderne og Faarene.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15, ?, 1771, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_015-shoot-workid1_015_020.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 15

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Iste Brev til Løven, fra Cameleon, 2det Brev

til en
Storvizir,
fra en Muselmand,
og
3die Brev
til den
Tyrkiske Mufti,
fra en Christen Slave,
alle 3 oversat af Tyrkisk.

Saa og trende
Fabler.

- 1) Om Løven og Ræven.
- 2) Om Hoppen og Koen.
- 3) Om Hyrderne og Faarene.

Kiøbenhavn, 1771.

2
3

Erindring.

Følgende har jeg blant en Deel gamle Bøger fundet i gammel Tydsk at være oversat af Tyrkisk. Ved
Igiennemlæsning syntes mig at fin-

4

de adskillige gode Tanker deri, hvorfor jeg igien har oversat det i Dansk; kan det behage mine Landsmænd,
skal det være mig en Fornøjelse, og saa er den paa Oversættelsen anvendte Møye belønnet.

Oversætteren.

.

5

1. Brev

til

den stormægtigste

Skovens Beherskere!

Det er ey Deres Mod, som overgaaer alle Helters; man allene beundrer, man frygter ey blot for Deres Styrke, og ærer ey allene Deres Mægtighed. Ney! Deres Viisdom, som giver Modet den fornødne Sindighed, den Forstand, som bestemmer Bruget af Deres Styrke, den Kierlighed,

6

som aldrig misbruger Magten, gjør Dem beundret uden Hykleri, frygtet uden Skræk, æret af Fortienester, og tilbudet i Kierlighed. Hyrkanien Skove og alle afrikanske Enge ere ey allene opfyldte med Løvens Berømmelse, men Nattergalen i Tempe synger tit dens Ære. Man glemmer Ørnen, som for kort Tid opsvingede sig, og imellem nogle Velfortiente fik mange overdrevne Lovsange. Røgen og Dampen af andres Blod gjør os ey Luftkredsen tyk og ubehagelig, synge Lærkerne, og Nattergalerne fortælle hverandre om Natten, at Løvens Regimente gjør Skoven lykkelig. Mægtigste Skovens Regenter! De er langt over alle Lovtaler, men man troer dog De tillader alle Dyr at tale til Dem; thi De har selv givet den længe forønskede Frihed, og brækket den Lænke, som gjorde Ærlighed tungebunden, men Ondskab betrygget for de Fornærmedes Klage. Tillad, store Løve! at Dyrene i Skoven sige sine Tanker, og klage sine Mangeler. Vel har Løven raadet Bod paa mange Uheld, vel regierer den selv med den uindskrænkede Ret, som egentlig tilkommer den, og nu see Dyrene, at de have kun en Enevolds Regenter, da de nylig i enhver Elephant og Tiger taalede en

7

Despot i den Deel af Myndigheden, som enhver havde revet til sig. Vel skønne Dyrene paa, at mange Hindringer ere ryddede af Veyen, hvis Opregnelser ville blive vidtløftig og unødvendig. Vel prise Dyrene Løven, som viser sig en sparsom Regent, som endog ved sin egen Indskrænkelse vil spare sine egne og i Længden, fine undergivne Dyrs, Udgifter.

Ligesaa ulykkelig, som dumdristig, burde, og fortienede den at blive, som blot vilde troe, at ey et hvert Løvens Anlæg er priseligt, grundigt og retfærdigt; men en Hykler og Uværdig er den, som ey taler om de uheldige Følger, det viseste Anlæg kan tilfældigvis bringe med sig.

Mægtigste Skovens Beherskere! alle dine Bestræbelser sigte til Skovens almindelige Lykkelighed; men da denne Lykkelighed ey strax kan blive virksom, og dens væsentligste Frugter først vil smages i det Tilkommende i mange Dele, saa tillad os at tale om det, som trykker i det Nærværende.

Du veed, ja Du veed selv, mægtigste Løve! at en stor Mangel har hersket i Dine

8

Skove, Du stræber just at afværge den, Du seer Overdaadighed er dens Hovedkilde, Du vil stoppe den, og Du begynder paa Dig selv.

Du er den Beundringsværdige, som besidder Styrke nok til at foragte den Glands, som er Gienflkinnet af Majestæten i det udvortes og sandselige. Du vil skinne af dine Egenskaber, og skjøtter ikke at glimre af Din Hofpragt.

Men, Mægtigste! tillad de! ringere Dyr at tale: Mon vel Hofpragt kan kaldes ødselhed, faa længe Pragts Midler ey hentes fra fremmede Egne? Mon ey Hoffet er en Hovedkilde, hvorfra mange Aar udflyde til de smaa arbejdsomme Dyr? Tilstoppes Kilden strax fortørres Aarnerne, og saa vansmægte de Dyr, som vederqvægedes af dem.

Dette, vor Beherskere! dette er en Aarsag til Mangel, og gjør mange Dyr mistrøstige; dog Løven vil nok vife dem andre Nærings Veye, som herved tabe.

9

Videre: Vi prise Din Retfærdighed, Viished og Omhu, i det Du har afskediget mange Dyr, som vare Dig til større Byrde, end Nytte.

Eftertiden vil blomstre ved Dine herlige Indretninger; men hør, hvorvidt den nærværende Tid lider derved, og hvorledes man troer, at dens Mangel nogenledes kunde afhielpes.

De Dyr, som Din Retviished og de allerbilligste Aarsager afskediger, beholde tildeels noget, tildeels lidet, tildeels intet til Underholdning.

De, som beholde noget, og tillige af sig selv eye store og anseelige Eyendomme i Enge og Skove, de flytte bort fra den Skov, hvor Du residerer, de som beholde lider indskrænke sin Levemaade, (det er billigt), de som beholde intet lide selv Mangel; men de andre virksomme Dyr i Din Residense tabe de Fortjenester, som de forhen havde baade af disses og hines Udgifter.

10

Mægtigste Løve! hvorledes skal ud disse Dyr leve, som af de andre smaa Dyr, (hvis Vilkaar i lang Tid have været ringe), intet kunde fortiene, og tillige miste den Fortjeneste de skulle have af de mægtigere Dyr?

Mon det ey skulle være gavnligt for Din Skov, om Du allernaadigst befalede: At de afskedigede Elephanter, Tigrer og Losser, som selv eye anseelige Enge, i det mindste 6 Maaneder af Aaret, skulle opholde sig i Din Residense? Deres Fortæring og det de lader forarbejde (skiønt indskrænket imod forhen) vilde dog bidrage noget til de andre virksomme Dyrs Næring, ligeledes burde de, som af Løven endnu underholdes, bestandig leve i Din Residense, og der fortære den dem tillagde Underholdning, eller i Mangel deraf miste den.

Retfærdigste Beherskere! vi vide meget vel, at intet Saar kan læges uden Svie; vi kysse Støvet af Dine Fodspor, fordi Du med saa megen Kierlighed og Viisdom vaager for os, men vi fortælle Dig tillige de Mangler, som trykke os, og ere forsikrede om, at Du i mueligste Maader forebygger dem.

11

Mangel paa: Nærings veye gjør, at mange Dyr hælde med Hovedet, i en Tid, da Du saa naadig stræber, ey allene at befordre vor væsentlige Lyksalighed, men tillige under osalle de muelige Fornøyer, som burde gjøre alle Ting til Liv og Lyst i Din Skov, og virkelig gjorde det, hvis en Mangel paa Nærings Veye og Fortjenester optrækkede en fæl Skye for mange Ansigter, som forhindrer at beskue og mætte sig i Betragtningen af den Lyksalighed, hvormed Du i en viis Regiering stræber at overgyde enhver.

Vi vide, vi tilstaae, vi bekiende, at Skylden er ey Din. Vi see, at al Din Forstand og Styrke er fornøden til at bestride de Uordener, afværge de Uheld, og oprette de Feyler, som en lang Formaals Tid har indført, og Tidens Længde haver bestyrket.

Men da vi tillige see, Du er den Helt, som har dræbt Fordommenes, Egenraadigheds og Vanens Hydrer, saa troe vi, at alle Ting ere muelige for Din uovervindelige Styrke; thi aabenbare vi vor Nød for Dig, og allerunderdanigst bede i Naade at tænke paa Dine virk-

12

somme Dyr, hvis Nærings Veye daglig formindskes.

Uforlignelige Løve! hvor vil en Eftertiden beundre Dig, naar man i Skovens Krøniker skal læse, at under Din Regiering var Lyksaligheden paa den høyeste Spidse, og som et mægtigt Beviis derpaa, indrykket dette:

Dyrenes Fortrolighed til Løven var saa stor, at de frimodigen torde klage over fine formeente Mangeler; thi de vidste, at Løven elskede dem, og naar man ønskede Fordele, behøvede man ey meere, end at lade sine Ønsker komme for Løvens Ørne, thi saa vare de strax opfyldte, naar allene Muelighed og Billighed var deres Grund.

O! et herligt Beviis, et Beviis, som med gyldene Bogstaver bør præntes i Skovens Krønike. Saaledes regierer den Vise, saaledes elskes den Kierlige, og saadan en Regent er Løven.

I allerdybeste Underdanighed d. 2 i Ormem. 1693. af

Cameleon.

13

2. Brev

til

den tyrkiske

Storvizir.

Din Glands blive som Solens, og Din

Herlighed langt overgaae Maanens, Dine Fied lugte af Muscus og Ambra, og vor Prophetes Naade komme Dig tilforn! Jeg har hørt, at vor store Sultan har indsat Dig til sin Storvizir. Du er betroet et vigtigt Embede,

Fortrædeligheds Tidsler groe yppigst paa Ærens Bane, og Høyhed optaarner Møyer, ligesom Solen optrækker Dug.

Tillad Din ringeste Slave at kysse Støvet for Dine Fødder, og at lykønske til Din ny Værdighed.

Du har altid bæret mig med Din Fortrolighed, og gjort Din ringeste Slave tillidsfuld; tillad derfor, at jeg fremsætter Dig nogle

14

ringe Regler, som Din egen Viisdom veed langt bedre, men Din Eftertanke ey vil fortørnes ved at høre, og som ved Din Forbedring først ville faae en retskaffen Glands.

Intet er betydeligere, men tillige vanskeligere, end at være Monarkers Raadgivere.

Et heelt Folkes Lyksalighed hænger af en Fyrstes Nik; men vee Folket, naar han nikker ad den skieve Side, og vinker af den urette Kant.

Sparsommelighed er en Grundsætning i Statskunsten, men den kan tillige anvendes urettelig. Ville vi allene klæde os i Persiens Silke, da berige vi vore Naboer, og ere ødsle Daarer; men ville vi spare paa Ottomanniens egne Producter, og udhungre Constantinopels Kunstnere og Arbeydere, da dræbe vi vore egne Medborgere, for at udøve en Sparsommelighed, der er ligesaa skadelig for Virksomhed og Cirkulationen af Velstand, som idel Stille er for Luften; thi denne foraarsagec Forraadnelse, og hine en politisk Sovesyge, men hvo som sover idelig følger Armod, men den Aarvaagne

15

og Arbeydsomme ernærer sig. I Mad og Drikke er Overdaadighed skadelig og strafværdig; thi den rige og vellystige Ødere fortærer i et Maaltid, hvad 10 Fattige kunde leve af i mange Dage, og hans Ødselhed er just deri skadelig, at han fordøyer det, som den Fattige ey kan miste, nemlig Fødevarerne, og deres umaadelige Fortæring voldet, at den Fattige maa kiøbe dem dyrt.

Derimod naar den Rige vil være ødsel i Klæder er det ingen Skade, lad hans Turban koste 10000 og hans Kiortel 100000 Zechiner, naar begge ere giorte i Landet, og af Landets Tøye; saa, i Fald han med sin Overdaadighed ødelægger sig selv, ernærer han dog Snese arbeydsomme Medborgere, hvis Hænder hans Overdaadighed fætter i Bevægelse, og hvis Fortienester giver dem igien Evner at betale noget af andre Medborgeres Flid.

Den er en voldsom Læge, som ey forsøger alle muelige Midler førend han afskierer et Lem, og den er ingen retskaffen Statsmand, som strax raader til Haardhed, Mildhed er som en vederqvægende Regn, den opelsker efterhaanden,

16

men Haardhed er en Støbregn, som nedflaaer med et.

En heel Stat er i det store, hvad en Familie er i det smaa, utro Tienere bør afstraffes, og utro Embedsmænd afskaffes, men trofaste Tienere nyde Naadebrød, naar man ey meere kan bruge dem.

Uforligneligste Storvizir! siig tit vor allernaadigste Sultan, at han borttager deres Monopolier, som brygge Sorbetter i Constantinopel; thi hvorfor skal de foreskrive en heel Stad Love, maa ey enhver have Frihed at vælge hvor han vil, det han kiøber for sine Penge, og hvi skal enhver Muselmands Tunge være en Slave af deres Drik?

Beed Sultanen befale fine Cadis, at de have Omsorg for at Fødevarerne ey meere skal blive saa kostbare.

Fortæl vor Sultan, at den store Mufti er en Hyklere, han hader og forfølger enhver, som ey hver Dag besøger Mosqveerne, og raaber hundrede gange Abdalah om Dagen; men hans

17

Forfølgelse er som oftest ikke for vor Prophetes Ære, men for at mætte sin verslige Hensigt. Constantinopel kunde bestaae uden nogen Mufti, thi han mænger sig for meget i det Verslige.

Vore Faqvirs ere dovne, og vore eenøyedede Calendere skalkagtige.

Vore Emirs ere tildeels for mægtige, og der findes vel den, som sidder inde med Storsultanens Skat.

Mægtige Fyrste! Du veed vi har for nærværende Tid en Sultan, hvis Lige i Forstand og Omhyggelighed aldrig

har siddet paa den ottomanniske Stoel, Du veed hans Skarpsindighed er saa stor, at den igiennemtrænger alle Ting endog i Øyeblikker, raad derfor alle dem, som ere i det store Divan, at de nøye overveye alt hvad de forestille, og ey af Ubetænksomhed lade sig forlede til at bifalde et udvortes Skin. Lovet være vor store Prophete, som har givet vor Sultan den Viisdom, og besælet hans Divan med Redelighed.

18

Naadigste Herre! Du fortørnes ikke over Din ringe Slaves Ord, værdiges at eftertænke dem, og troe, at Oprigtighed er deres Moder!

Vedbliv at udøve den Forstand, som er Dig medfødt, og følg de gode Egenskaber, som ere i Din Lod; hør nøye Sultanens Underdanere, og vær trolig deres Tolk, hold ey med den Mægtigere, og foragt ey den Ringere, tænk heller, at Magten har meest Leylighed til at fornærme, og Uselhed maa oftest taale.

Saaledes skal Du blive den berømmeligste Vizir hos den ypperligste Sultan, og hele Verden skal, næst efter vor Sultan, beundre og berømme Dig; den Berømmelse skal blive varig, række høyere end Stierne, og være meere uudtømmelig end Havet.

Velsignet være vor Sultan! alle Muselmænd bede got for ham, og deres Bønner ere kraftigere, end alle Muftis Velsignelser.

19

Jeg lykønsker Dig uforlignelige store Vizir! Din Lykke gaae videre, end fra Solens Opgang til dens Nedgang. Vor Prophetes Velsignelse være over Dig.

Ibrahim,

Muselmannd.

20

3. Brev

til den

tyrkiske Mufti.

Du herskede over mig, ikke fom et Menneske, men som den vredeste Barbar, den gang Skiebnen havde gjort mig til din Slave, og blant Slaver var jeg den ulykkeligste, just fordi jeg var falden i din Lod. Jeg laster dig ikke fordi du vilde henvende mig til din falske Prophete, men fordi du begiegnede mig med Baand og Fængsel, da jeg ey ville erkiende en Religion, som du selv hver Dag vanærede. Nederdrægtigste Hyklere! forbyder ey din Alcoran at drikke Viin, men var du ey hver Dag drukken? laae du ey hver Middag paa din Sofa, for at udsove den Ruus du om Formiddagen havde drukket i Brændeviin, og maatte du ey hver Aften med kiøllende Sorbetter dæmpe den Hede, som den overflødige Viin ved dine Aftens Maaltider havde forvoldet i Blodet?

21

I Fastedagene, da din Alcoran paabyder Afholdenhed og Faste, levede du da ikke ligesaa yppig og vellystig inden dine Dørre, som den kaadeste Muselmannd i Bairams Festen? drev du ey daglig Ager med dine Penge, og vare ey Jøderne dine Gierigheds Redskaber? naar Jøderne ynkedes over en fattig Muselmannd, og bad dig have Taalmodighed, da fnysede du af Vrede, og tvang dem imod deres Villie at tage den sidste Skierv? maatte ikke ofte een og anden Jøde hen til Cadis, som var angivet for Ager; men vare ey Pengene dine, og gik ey Renterne i din Pung? øvede du ikke saaledes hemmelig det, som du lastede aabenbare, og bespottede du ey ved dit Levnet den Religion du bekiendte med din Mund, og dog vilde du Tyran tvinge mig til at antage en Religion, hvis Grundsætninger du ey selv troede; thi det var umueligt du kunde handle saaledes, i Fald dit Hierte troede Hvad din Mund bekiendte. Vanvittige Hykler! din falske Prophete bedrager ingen opklaret Fornuft, og allerminst kan saadan en Apostel, som du, tilvende ham Tilhængere. Nævn mig een Last i nogen Religion afskyelig, uden du begaaer den! Drukkenskab, Gierighed, Hovmodighed, Fraadseri,

22

Vellyst, Hevngierighed og Løstgierighed ere dine Skiødesynder; ere de ustraffelige efter din Alcoran, da behold din Troe for dig selv; men ere de forbudne, da skam dig, at du, som en Ypperstepræst, ey lever efter Budene i en Religion, som du vil paatvinge andre, og for hvis skyld du forfølger andre, ja for hvis skyld du bagtaler din egen Herre og Sultan, da en forstilt Nidkierhed maa tiene til et Skiul for dine verslige Hensigter, da det ingenlunde er din Troes Ære, men din Hovmodigheds og Myndigheds Orm, som nager dig.

Tag denne Erindring, og læs den med Eftertanke. Jeg veed nok du læser dine vigtigste Breve, og overlægger dine betydeligste Forretninger i dit Serail; men glem ey at fortælle din Hovmesterinde, din elskelige Dinarzade, at den, som skriver dig dette Brev i sin Frihed, beloe dig som en Træl, og midt i sine Slavelænker ansaae sig langt friere, end du, som er alle Lidenskabers nedrigste Slave.

Don Juan de Alphonso,

en Christen Slave.

23

I. Fabel

om

Løven og Ræven.

En Løve, som var ganske ung, Engang blant Dyrene regierte,
Regierings Byrden vel er tung, Men Klogskab vores Løve lærte,
At lette den i mange Ting;

Thi den, som har Fornuftens Gaver, Giør eene meer, end tusend Slaver,
Som trælle blindt i Statens Ring.

24

Vor Løve mynstrer alle Dyr,

Men fandt en Hoben ubequemme;

Thi naar en Rigsraad er en Tyr,

Og Æsler har i Raadet Stemme,

Naar Ulvene er Øvrighed,

Og Biørne, Tigre dem beskytte,

Hvad mon da Faarets Brægen nytte,

Og lever Lammet da med Fred?

Vor Løve i sit Rige faae Kamelerne for mange vare;

Men Rævene var alt for faae,

Og Hestene en utalt Skare,

Den tænkte saa: Hvo duer mest,

Hvo kan mit Rige høyligst gavne,

Hvem kan jeg minst i Riget favne,

En Ræv, Kamelet, eller Hest?

25

Kamelet meget slæbe kand,

En Hest har baade Mod og Kræfter,

En Ræv har Snedighed, Forstand:

Den tænkte Sagen Nøye efter,

Og endelig besluttet saa:

Hvad Ræven kan med List opdage,
Deraf skal Hesten noget drage,
Kamelet lægges Resten paa.
Hun saae den lille Ræv var klog,
Men intet blev til Ophold rækket,
Hun saae at Æslet var et Drog,
Men blev af Løvens Bytte spækket.
Sligt Løven Eftertanke gav,
En Flok med Ulve blev afskedet,
Som tusend Faar har aarlig ædet,
Nu blev kun tyve brugt deraf.

26

Som Løven gav til Underhold,
For fire Ræve hun opleder,
De aarlig fik sin visse Sold,
Men komme aldrig i Embeder,
En Biørn, som Løvens Kanzler var, Sig engang Frihed tog at spørge:
Hvi hun de Ræve vil forsørge,
Som ingen Embeds Byrde bar?
Jo, sagde Løven, der er sandt,
En ledig Ræv gjør ofte meere,
End en belæsset Elephant,
End tyve Æseler og flere;
Thi just fordi Embeders Tal,
Og deres Løn mit Rige krænke,
Maa jeg og Rævene udtænke,
Hvortil I bruges, og hvormed I fødes skal.

27

2. Fabel

om

Hoppen og Koen.

En Hoppe modig, stolt og vrinsk, Meer hidsig, end en Spradebasse,
Som er sin utroe Cloris fiendsk,
Og en Medbeyler vil oppasse,
Løb engang giennem Marken hen,
Der gik en Koe, og Græsset gnaver,

Med oprakt Hoved Hoppen traver,

Og Sadel, Bidsel laae paa den.

28

Det Ridetøy var meget smukt,

Thi det en Adelsmand tilhørte,

Og blev til Stads allene brugt,

En Top i Panden Hoppen førte,

Hun nærmed den enfoldig Koe, Som ikkun agted Hoppen Føye,

Men vedblev længe ganske Nøye

Paa det forgyldte Tøy at gloe.

Sig Hoppen bryster, som en Tøs, Der i sin fulde Puds spadserer,

Der blir beundret af hver Knøs, Forfulgt af pudrede smaa Herrer;

Hun sagde: Lille Moer! jeg seer, At du min Deylighed betragter;

Ja, svarte Koen: Vor Forpagter Ey nær faa pyntet, som du er.

29

Men en Ting kan jeg ey forstaae,

Det seer jeg ey paa nogen anden,

Hvorfore har man sat dig paa Det blanke Horn, du bær i Panden?

Det troer jeg nok, var Hoppens Svar: Du seer ey andre saadant forer;

Thi det kun Adelen tilhører,

Og er ey Horn, men Top, jeg har.

Koen:

Du er saa feed og trivelig,

Du sikkert haver gode Dage.

Hoppen:

Ja vist, du skulle ønske dig Det Foder, jeg ey gider smage.

30

Koen:

Men malkes du saa stærkt, som jeg?

Hoppen:

Hvad Snak? jeg aldrig malket bliver, Kun Faar og Kiør har Malke-Yver, Men ey en Adelig, som jeg.

Koen:

Hvad gjør du vel til Tieneste For Høe og Havre, som du æder?

Hvad? svarte Hoppen: Nedrige, Spørg aldrig om de Stores Sæder;

En lumpen Koe, som du, den bør At yde Melk, og Kalve bæere,

Men ikke faa dumdristig være,

At spørge, hvad vi Store gjør.

31

En Rideknægt just derpaa kom,

Og sig i Sadelen opsvinger,

Han Hoppen lystig tumler om,

Og med det gyldne Bidsel tvinger;

O! raabte Koen, med din Slægt, Med al din Stads og gyldne Toppe,

Saa er du dog en Ridehoppe,

Saavel for Herren, som hans Knægt.

32

3. Fabel

om

Hyrderne og Faarene.

Ud Land Arkadien Var nogle Hyrder fordum Dage,

Som brugte sine Faar at rage,

Aarsagen dertil var just den,

De plagedes af Gierighed,

Og vilde intet lade glippe,

Naar de med Saxen skulle klippe,

Lidt Uld dog hængte Skindet ved.

33

De brugte dette mange Aar,

Først paa de varme Aarets Tider,

Men Gierighed tildrev omsider,

I Vinteren at rage Faar,

Hvad skeer? den strenge Vinters Kuld De unge Lam og Faar bortriver,

De Gamle alle svage bliver,

Og mistede sin beste Uld.

De lumpne Hyrders Gierighed Blev herved større og ey mindre;

Men da de saae de kunde hindre Sin Egennyttighed derved,

Saa lode de det hele Aar Sin ganske Hiord uklippet være,

Hvorfor? jo intet var at skiære,

Thi Hjorden svag og nøgen gaaer.

34

De passede og flittig paa Hvert Gierde og hvert Led at lukke,

At ikke andres Giedebukke

I deres Græsgang skulle gaae,
De lode Faarene i Roe,
De gjemte sine Ragekniver,
De smurte deres ømme Yver,
Just fordi Ulden skulle groe.

Den stakkels Flok blev haabefuld, Og sagde: Hyrderne ey mere Vil klippe, mindre os barbere,
Om vi endnu engang faae Uld;
O! sagde Væderen, o ney!
Vor Uld vil Hyrderne ey spare,
Gid ikke Skindet med stod Fare,
Hvis Ulden snart nok voxer ey.

35

Hvad skeer? de gamle Hyrder døer, Og Faarene blev uden Herre,
De sagde: Vi i Frihed ere,
Og ingen mere frygte tør;
Kort Flokken fik sin Frihed, men Hver anden blev af Ulve ædet,
Og Resten, for at blive reddet,
Løb til en fremmed Hyrde hen.

Den Hyrde meget daarlig er, Som vil sin Hiord aldeles rage, Han vil paa engang meget tage, Men mister derfor desto meer; Thi hvorfra faaer han siden Uld, Naar Faarene bortdøe af Kuld?

36

Ynkværdig er den Faareflok, Som af en gierig Hyrde plages, Men endda mere den, som tages Og rives af en Ulveskok; Man ønsker tit at bytte Kaar, Men for et Ont, et Verre faaer.